

[Lysholm Christensen]

rolle i det fællesskab. Vi har meget at bidrage med foruden alt det, vi kan modtage fra dette fællesskab, så vi bør bidrage med et konstruktivt samarbejde, som skal foregå mellem suveræne stater. Det er netop et samarbejde mellem suveræne stater og ikke et spørgsmål om Europas Forenede Stater med en central styring på alle områder.

Så vor melding er: Ja til lovforslagene og en anbefaling af et ja den 18. maj.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg vil gerne takke for den positive modtagelse, som det store flertal i Folketinget har givet regeringens lovpakke. Debatten i dag bekræfter, at de syv partier bag det nationale kompromis, »Danmark i Europa«, fortsat står sammen om at anbefale et ja ved folkeafstemningen den 18. maj 1993.

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne for de syv partier, hr. Ivar Nørgaard, hr. Kent Kirk, fru Charlotte Antonsen, hr. Gade, hr. Peter Due-toft, fru Elisabeth Arnold og hr. Lysholm Christensen, for deres indlæg. Det er talere, der møder det europæiske samarbejde med hver deres politiske udgangspunkt, men som er fælles om holdningen til dette spørgsmål. Det synes jeg er flot.

Jeg hæftede mig ved en bemærkning fra hr. Kent Kirk, som sagde: Hvad vi drøfter her i dag, er ikke Maastrichttraktaten, men Danmarks klare undtagelser eller særordning i forhold til Maastrichttraktaten.

Jeg har også hæftet mig ved hr. Gades meget klare og rigtige påvisning af overensstemmelsen mellem det nationale kompromis og Edinburghafgørelsen.

Der er gode grunde til at sige ja den 18. maj. Det helt afgørende er, at der nu er skabt et nyt grundlag for en langsigtet dansk Europapolitik. Det nye grundlag er en direkte følge af folkeafstemningen den 2. juni. Folkeafstemningen betød starten på et konstruktivt samarbejde mellem Folketingets partier. Samarbejdet førte den 22. oktober sidste år til enighed mellem Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og SF om det nationale kompromis vedrørende dansk Europapolitik. Syv af Folketingets partier blev den 30. oktober enige om memorandummet »Danmark i Europa«. Hovedsigtet var og er at forene befolkningen om Danmarks fortsatte deltagelse i det europæiske samarbejde.

I »Danmark i Europa« udtrykkes det, at dette memorandum er udtryk for en ny og langsigtet dansk politik. Det skal tages for pålydende. Det er regeringens standpunkt. Det nationale kompromis blev grundlaget for de forhandlinger, som Danmark derefter førte med de andre medlemslande. Det lykkedes dygtigt at få det nationale kompromis omsat til kontant virkelighed. På Det Europæiske Råds møde i Edinburgh den 11.-12. december faldt de sidste brikker på plads. Hvad har Danmark opnået, og hvori består det nye? Nogle her i salen – kun ganske få – påstår, at der her er tale om en tom skal, og at det nye ikke er nyt. Det er en misforståelse. Der er tale om reelle indholdsmæssige ændringer og om et nyt grundlag for dansk deltagelse i EF-samarbejdet.

Danmark formulerede i det nationale kompromis 5 centrale områder i Maastrichttraktaten, som udgjorde de særlige danske hovedkrav, det, der i debatten kom til at hedde de fem pinde. Edinburghaftalen indebærer, at disse krav omsættes i en retligt bindende afgørelse. Denne afgørelse har samme varighed som Maastrichttraktaten. Dette ligger klart til grund for den danske ratifikation. Den danske holdning kan kun ændres gennem afholdelse af en ny folkeafstemning.

Edinburghafgørelsen indebærer for det første en fastlæggelse af, hvad der helt konkret ligger i det såkaldte unionsborgerskab, og hvad der ikke menes med det. Det er gjort klart, at unionsborgerskabet intet har at gøre med det danske statsborgerskab. Vi bestemmer selv i Danmark, hvem der skal være danske statsborgere.

For det andet deltager Danmark ikke i Den Økonomiske og Monetære Unions tredje fase. Vi venter ikke til 1996 med at tage stilling til det. Danmark meddeler allerede nu, dvs. ved Maastrichttraktatens ikrafttrædelse, at vi ikke deltager i tredje fase, men derimod selvfølgelig fuldt ud i valutasamarbejdet, som det er udformet i EMS'en, og således som det videreføres i anden fase. Danmark må også, når andre lande eventuelt går over i en tredje fase, deltage i et nært valutasamarbejde i EF. Dette er aldeles centralt, hvad også den seneste tid har dokumenteret.

For det tredje holder Danmark sig uden for den forsvarspolitiske dimension. Vi er ikke medlem af Vestunionen, vi er observatører, og